

Otte ned og sytten i mente ... ugebrev nr. 12, 23. august 1999

Så er det igen blevet søndag aften og tid til endnu et ugebrev. De sidste aviser, som vi har modtaget heroppe er dateret 2. august. Vi havde sidst fly, den 19. august, men med det tilflød der os ikke nyheder bortset fra naturligvis de dejlige breve fra dem derhjemme. Sådan sent på en søndag aften, kan man godt tænke over det paradoksale i, at I dernede i Danmark har bedre muligheder for at holde jer orienteret om vores lille verden her ved Zackenberg, end vi har for at holde os orienteret, om hvad der sker i Danmark og den store omverden.

På den anden side er det såmænd helt rart, når livet i nogle måneder hvert år, drejer sig mere om de tre moskusokser, som står ved klimamasten, om Birgits og Rons tur til Aucellbjerg og om muligheden for at få 15 kg kartofler frem med næste fly, end om kvaliteten på rengøringen i en restaurant, man alligevel aldrig har tænkt sig at benytte, om hvem, der nu ligger i krig med hvem, og om endnu en cykelrytters brug af forbudte stoffer under et stort cykelløb i et sydeuropæisk land.

Her ved Zackenberg er det sidst på sæsonen. Den 18. august rejste 8 af stationens gæster, og vi er nu nede på 17. De fleste begynder så småt at glæde sig til at vende næsen hjemad, men der er stadig meget at nå, så dagene går hurtigt.

Karakteristisk for stationen på denne årstid er monotonien. Logistikken kører på skinner, alle er godt i gang med deres projekter, og det er nu ikke de nye blomster, der springer ud hver dag, som præger hverdagen - men snarere afblomstringen og vinterens komme. Og selvom denne årstid også er smuk, er det ikke, ligesom foråret, en eksplosion af nyheder hver dag. Dagene falder ind i hinanden. Vi står op ca. kl. 8, spiser morgenmad fra 8 til 9, passer vores arbejde fra 9 til 13, spiser frokost fra 13 til 13:30, passer vores arbejde fra 13:30 til 19, spiser herefter aftensmad en times tid, for igen at passe vores arbejde fra 20 til 24, hvor de fleste så småt siver i seng. Om lørdagen får vi tre retter til aftensmad.

Vi har haft de første dage med sne på stationen. Det er nu ikke blevet til alverden, og det er oftest tørt relativt tidligt på formiddagen, men det vidner om, at vinteren står lige for døren, og det er meget tidligere end sidste år. I elven falder vandstanden dag for dag, og man kan nu næsten passere elven i gummistøvler uden at få våde tæer.

Moskusokserne er traditionen tro begyndt at komme tættere på stationen, og gæssene og vadefuglene er efterhånden de eneste fugle, som er tilbage. Menneskene ved Zackenberg arbejder dog lystigt videre med hver deres projekter. Der stikkes huller i jorden for at måle, hvor dybt frosten ligger; Torbjørn (se ugebrev 11) har nu passeret 200 arter på sin liste over svampe; den belgiske forskergruppe varmer stadigvæk tundraen op med store varmelamper (et meget succesfuldt eksperiment, som klart viser effekterne af en evt. global opvarmnings effekt på tundraens vegetation og kuldioxid-udveksling); - og Nikolaj er nået op på omkring 120 timers observationer af moskus-køernes adfærd.

I logistikken arbejdes der med optælling af lagrene. God lagerstyring er supervigtigt i Arktis. Inden vi får fragtet en liter brændstof og en pakke leverpostej herop, udgør indkøbsprisen i Danmark kun ca. en fjerdedel af vores pris. Så hvis vi pludselig har et for stort lager af leverpostej, må vi vælge mellem en stor økonomisk bet, eller en meget ensidig kost.

Klokken er 24:01, generatoren er lige blevet slukket, så det bliver lidt mørkt at fortsætte skrivelserne.
Derfor ikke mere fra NØ Grønland i denne omgang. Out Zackenberg (klik, klik).

/Morten Rasch